

Fra „Trikkens“ 25 Aars Jubilæum.

Stationsmester Thorolf Nielsen fortæller.

Jeg er født i Trondhjem den 14de Mai 1865 af Forældrene Skuespillerparret Harald og Fre-
drikke Nielsen. Jeg kom til Bergen
i 1877. Gik paa Holcks Realskole
til 80 da jeg gik tilsløjs som Dæks-
gut med Barkskipet «Norden-
skjold» der den Gang var nyt. Gik
gjennem alle Grader tilsløjs, den
første Tid med Seilekib, tog Styr-
mandseksamen i 84 og reiste se-
nere som Styrmand og Fører med
Damper. I Aaret 85—86 opholdt
jeg mig i Chicago. Har kort sagt
været i alle Verdensdele. Sluttede
Sjøen 1897; samme Aar fik jeg
Ansættelse som Overkontrollør
ved den da nyåbnede elektriske
Sporvei. Har gjentagne Gange
saavel paa Sporveiens Regning
som helt privat været i Kristiania
og Trondhjem for at se Sporveis-
riften. I 1908 var jeg en Tur til
England i samme Øiemed.
For to Aar siden blev jeg
af Formandskabet bevilget Stipendium til en Studiereise til Sve-
rige og Danmark. Siden 1913 da
Stationen blev flyttet fra Lyder
Sagensgade til Møhlenpris og
den større Dele af Sporveisnettet blev
udvidet og ombygget, fik jeg mit me-
ste Arbeide paa Kontoret og Titel
af Stationsmester. I 16 Aar ar-
bejdede jeg sammen med Hr. In-
geniør Andr. Falkenberg der den
første Tid var Driftsbestyrer og
den senere Tid ogsaa adm. Direk-
tør, en Herre jeg sætter meget
højt som Arbeidsleder og Over-
ordnet.

Af Personalet der var med paa
Aabningsdagen for 25 Aar siden,
(den var egentlig den 29de Juni,
men som Følge af en Maskinskade
paa Kraftstationen maatte Drif-
ten indstilles til 3die Juli da den
blev gjenoptaget, i vore Bøger
er 1ste Juli anført som Begyndel-
sesdato), og har været knyttet til
Bedriften den hele Tid er der kun
fem Mand tilbage. Nemlig Hr.
Bogholder og Kasserer O. Jacobsen,
Kontrollørerne M. Asheim og
Hj. Nagell. Paa Verkstedet Sned-
kerformand P. Gotteberg og saa
mig selv. Den Gang fik en hæng-

paa Kvisten. Ja, eg skal stoppe
der oppe og Mor.

En anden Gang stod der en
Dame og vinkede ved Holdeplad-
sen «Logen» paa Engen. Damen
vinkede og vinkede. Ingvaldsen
saa hende, han nikkede igjen til
Tegn paa at han havde seet hende,
men da det var glat Føre, seilede
Vognen endel Meter forbi Holde-
pladsen forinden den blev stoppet.
Damen maatte da gaa efter Vogn-
en et Stykke Vei. Dette blev hun
vel fortørnet over, og idet hun
kommer ind paa Vognen, over-
halede hun Føreren en god Del og
spurgte om han ikke saa hende.
— Jo vist saa jeg Dem, svarede
I., jeg nikkede jo til Dem. — Nik-
ket, var det nok, sagde Damen;
hun mente jo ogsaa han skulde
stoppe Vognen. — Ja, De vilde
vel ikke jeg skulde kysse paa
Fingeren til Dem ogsaa? Men
dette Svar tog nok Fruen fortry-
deligt op.

Ja, Opfattelsen kan være saa
forskjellig. Hændte det at I.
glemte og kjørte forbi det Sted
Passageren havde bedt ham om
at stoppe, smilede han bare og
sagde: — Aak ja, jeg vil saa
gerne give saa meget for Pen-
gene som muligt. Og da kunde
man jo ikke blive sint paa ham.

Jeg glemmer aldrig en Episode
som forefaldt i Begyndelsen af
Driften. Jeg stod en Dag paa
Hjørnet af Torvet og Smaastrand-
gaden og fik se at en Vogn stop-
pede op ved Holbergstøtten; jeg
tænkte jo det maatte være noget
ekstra paaferde. Jeg nedover for
at undersøge, men med min bedste
Vilje kunde jeg ikke finde
Føreren. Den Gang gik vi for-
uden Konduktører. Langt om
længe kom Føreren ganske rolig,
ja, jeg tror til og med han røgte
Cigar, ud fra Jens Bugges Herree-
kviperingsforretning. Paa Spørgs-
maal hvad som fellede, svarede
han ganske rolig, at han havde
faaet Besked om at passe Uni-
form, og det havde han da gjort
nu. Det var vel ikke saa farligt,
han kom tidsnok til Sandviken.
Og den Gang Nattens Tider ved
Rothaugen en lidt beruset svensk
Sjømænd ikke vilde betale og Fø-
rerens truende med Politiet. Sven-
sken mente nei, ud af Vognen for
han, over Rækverket og forsvandt
i Dybet. Fører og Konduktør stod
maalløse, hoppe udfor Rothaugen,
det var jo den visse Død. Men
ved nærmere Eftersyn viste det
sig, at Svensken paa det nærmeste
var lige hel. Han havde, sig
selv ubevidst, hoppet ned paa en
Knaa, en Afsats i Fjeldet hvor
der var lidt Græs og nogle Buske,
derfra gled eller rullede han vi-
dere ned paa Platingen. Her fik
han omsider praelen en forbiroende
Fløtmænd og kom sig videre af-
sted. Under Forklaring oplyste
han, at han sikkert troede der var
Mark paa den anden Side Ræk-
verket.

En Ting der irriterede mig,
var naar Passagerer skryd af og
fortalte om Sporveie udenlands,
hvor smukt Passagererne blev be-
handlet osv. og at en her hjemme
kunde have godt af at faa se lidt
udenfor Kvarven. En Gang, det
var ogsaa da vi kjørte foruden
Konduktører paa Kalfarlinjen og
det saakaldte Selvbetalings-
system, kom jeg paa en Vogn. En
herværende Kjøbmand henvendte
sig straks til mig og spurgte hvad
Slags Betjening vi havde. Han
vilde klage paa Føreren, der ikke
vilde eller kunne veksle en 10
Kroner for en gammel Kone. Fø-
rerens opførte sig tølperagtig og
vilde jage det stakkels Memmeske
af. Hvad jeg syntes om den Slags
Behandling af Passagererne. Jeg
sagde, som sandt var: Det er
ifølge hans Instruks, han er ial-
fald forpligtet at veksle 2 Kr. og
dersom han med sin bedste Vilje
ikke kan veksle større Beløb, er
det desværre ikke andet at gjøre,
end at lade Vedkommende gaa af.
Jeg skal faa Lov at gjøre Dem
opmærksom paa, at vi har Erfar-
ing for at endel gamle Ko-

HUSMØDRE

tag med Dem paa Landet

U.S.F.'s Hermetik

Specielt anbefales:

King Haakon Sardiner
Queen Maud Sardiner
U. S. F. Torskerogn

ner har for Vane at komme med
5. eller 10-Kroneseddel for at
veksle, og enten faar de Anled-
ning til at kjøre frit med, eller en
eller anden velvillig Sjæl betaler
for dem. Som Svar herpaa fik
jeg mit Pas paaskrevet. Naar
jeg som Overordnet ikke var be-
dre og mere human, kunde man
ikke vente bedre af den øvrige
Betjening. Som Herren er, saa er
og hans Svende. Nei, De skulde
komme Dem ud i Verden De Far
og se Dem lidt om, se hvordan
Publikum bliver behandlet paa
Sporvogne. — Men der rørte han
ved min svage Side. I al Beske-
denhed oplyste jeg ham om mine
17 Aar tilsløjs, og at jeg i den Tid
havde havt rigelig Anledning at
se mig lidt om i Verden, men al-
drig havde det faldt i min Lod at
faa kjøre frit, men muligvis han
havde været saa heldig. Vi var
da kommet til Endestationen;
vedkommende Herre sagde intet
mere, jeg hilste og gik, men den
der vant paa det var naturligvis
Konen med 10-Kronen, hun kjørte
alligevel frit.

Naar jeg nu sidder her og
skriver dette, kommer jeg til at
minde en Gang i Newyork. Jeg
boede over i Brooklyn og skulde
hjem, men jeg var kemisk rensset
for alt hvad der hed Mynt, eiede
ikke engang de 2 Cent som det
kestede med Færgen over. Her
var ikke noget som hed «at reise
frit». Aa nei jeg maatte pent
traske rundt over Brooklyn-Broen
— en Strækning paa flere engelske
Mil. — En anden Gang kom
jeg paa en Vogn nede paa Torvet.
Den Gang havde vi Konduktører
paa Sandvikslinjen, men fremde-
les Selvbetalingsystemet. Kon-
duktøren, en ganske ung Mand,
henvendte sig til mig i Anledning
en Herre (en af vore kjendte
større Kjøbmænd) der havde gi-
vet ham en ordentlig Skrabe fordi
han, Konduktøren havde anmodet
en Skolepige om Betaling eller
forlade Vognen. Hun oplyste rig-
tignok at hun havde Skolekort
men havde glemt det hjemme.
«Kan man tænke sig større Ufor-
skamethed, Konduktøren vil
vise Barnet af Vognen, endskjønt
hun siger hun har Skolekort men
glemt det.» — Jeg tror jeg hen-
tydede til Vedkommende, om det
ikke havde seet bedre ud om han
havde betalt de 5 Øre for Barnet
end at lave slig Staahei. Jeg be-
talte for hende.

Ja Publikum var lidt underlig
i den Tid, og vort vanskeligere
end andetsteds tror jeg. Jeg tror
at kunne sige at vi nu har en gjen-
nemgaaende bra Stab af Folk,
mange flinke, kjække Mænd der
passer godt for sin Stilling. At
der ogsaa hos os muligens kan
findes braadne Kar som saa mange
andre Steder, kan vel neppe
undgaaes. Værre var det før i
Tiden da man benyttede sig af
Gutter som Konduktører, og dog
var der mange rigtig flinke og
beskedne; men hvorfor de kom i
Miskredit hos Publikum, var ofte
Publikums egen Skyld. Konduk-
tørerne blev som oftest overset
og behandlet som Skolegutter.
Ingen voksen Passager taalte

nemlig at blive tiltalt, langt min-
dre irettesat af en saadan ung
Mand, og saa kunde det hende at
Vrangsiden blev snud til.

Det maa jo indrømmes, at alt-
for mange var mindre skikket for
sin Gjerning. Og ingen var vel
mere fornøiet end jeg den Dag vi
gik over til at benytte voksne
Folk. Hvor mange Hundrede af
den opvoksende Ungdom der har
været Konduktør ved Bergens
Sporvei, ja, det kan ikke jeg i
Farten sige, og dog har jeg havt
med dem alle at bestille. — Men
nu glæder jeg mig til at vi skal faa
Dobbeltspor paa de vigtigste Lin-
jer; det vil blive til stor Fordel og
Glæde for alle Parter, ikke mindst
for Funktionærerne.

Og naar vi da med større Ha-
stighed end hidtil og med vore
store nye Vogne trafikerer det
nyopbyggede Bergen med sine
flotte nye Bygninger og ikke min-
dre smagfulde Ledningsstolper
(som man kan se ude) med elek-
trisk Lys og smagfulde Blomster-
dekorationer hængende fra en Be-
holder paa Stolperne, ja, da vil
det blive pent, og forhaabentlig
vil i de næste 25 Aar og længere
«Smertensbarnet» arbejde sig ind
i de Trafikerendes Hjerter og
blive afholdt.

Siden 1914 har Hr. Ingeniør
Chr. Mohr været Sporveiens
Driftsbestyrer og Direktør. I ham
har Betjeningen en forstaaelses-
fuld og human Arbeidschef, en
Mand det falder let at arbejde
sammen med, en Gentleman i Or-
dets rette Betydning.

Saalænge Sporveien havde sin
egen Sygelade var jeg saagodtsom
den hele Tid dens Formand. Den
sluttede da Kredssygekassen kom
i Virksomhed. Hr. Doktor Chr.
Hartwig var hele Tiden Ladens
Læge. De senere Aar som Spor-
veiens Kontrollør, saa det maa
siges at han har været knyttet til
Etagen i disse 25 Aar. Mange er
de der har nydt godt af Doktors
Hjælp, og mangen en — mig selv
iberegnet — er ham Tak skyldig.

Af Interesse udenfor min Stil-
ling, har jeg altid interesseret
mig for Sjømændsstanden og var
i mange Aar Medlem af Bergens
Sjømændssamfund den Tid det re-
siderede paa Engen.

Og saa interesserer jeg mig
for al scenisk Kunst. Har vel
seet, paa det nærmeste da, alle
Stykker der har været opført de
sidste 25 Aar, for ikke at snakke
om hvad jeg har seet ude. —
Mange store Kunstnere. — Men
saa har jeg jo debuteret to Gange,
først i Trondhjem i 3—4 Aarsal-
deren i «En Ødeland» sammen
med mine Forældre. Titelrollen
blev spillet af Hr. Schibsted, og
jeg ved at Fru Rosa Asmundsen
var min Søster. Min anden Debut
var her i Byen i 1877 som Alf i
«Svend Dyrings Hus». Den Rol-
len maa jeg have skilt mig godt
fra, thi jeg blev af Bestyrelsen
tildelt et Honorar stort Kr. 10,
det vil sige, der faldt kun de 5
paa mig, thi min yngste Søster
der udførte Oveills Rolle skulde
have de andre 5. Jeg tilgiver for-
resten aldrig, ja, enten det nu var
Instruktørens eller Regissørens

Skyld ved jeg ikke. Men nu skal
De høre:

En Dag, efterat Stykket var
spillet, kommer der en Dame hen
til min Mor og taler om Stykket.
Bl. a. taltes der om Børnene, der
optraadte. Saa siger vedkom-
mende Dame: — Den store Gut-
ten (det var mig) han saa ikke
videre godt ud, men den Smaa-
pigen, der spillede Oveill, hvor yn-
dig og vakker var ikke hun. —
De er begge mine Børn, svarede
min Mor. Tableau. O Skyld-
den var ene og alene den, at jeg
stakkar var anaaklippet, — tæn-
ker mig nu, hvordan jeg saa ud i
den brune Shirlingsklædning og
snaa paa Hovedet, at jeg nærmest
saa ud som en, der var rømt fra
«Bastø» eller Sing-Sing, og saa
min Søster, der havde det nydelig-
ste krøllete Haar, man kunde
tænke sig. Hvorfor gav de mig
ikke en Paryk, var alle i Brug?
Mon tro, om det skulde være On-
kel Alberts Skyld, han var vistnok
Parykmester dengang, husker jeg
ikke feil. Eller var det gamle
Madam Reis, der ikke vilde ud
med den? — Jeg tilgiver dem
begge alligevel nu efter 45 Aars
Forløb. — «Svend Dyrings Hus»
har jeg senere flere Gange seet,
men Børnenes Roller, Scenen i an-
den Akts Begyndelse, den har al-
tid været sløffet. Hvorfor? Jeg
bare spørger jeg. — Hvorvidt jeg
eller Den nationale Scene har tabt
paa, at jeg ikke fortsatte paa de
skraa Brædder, ja, se det er et
Spørgsmaal.

Kraftlagene i Nordhordland
og Fylkesgarantien.

Fylkesudvalgets Flertals-Udtalelse

Som Supplement til vor Med-
delelse for om Fylkesudvalgets
Stilling til Garanti for Kraftla-
gene i Nordhordland kan anføres,
at det for Haus, Hamre og Ho-
sanger kommunale Kraftverk (Her-
landsfossen) gjælder et Laan paa
830,000 Kroner. Forelægget i
Sagen blev omdelt i Fylkestinget
igaar aftes. Det er, som nævnt,
bare en af Udvalgets Medlemmer
som har sluttet sig til Fylkes-
mandens Forslag.

De tre andre, Flertallet, har
afgivet saadan Udtalelse: Flertal-
let i Fylkesudvalget finder
ikke at kunne tilraade, at Haus,
Hamre og Hosanger kommunale
Kraftverk faar Garanti for et
nyt Laan paa Kr. 830,000. Det
synes os nemlig saa, at Kraft-
verkets økonomiske Stilling for
Tiden er saa vanskelig at en
saadan Garanti for Fylket vil
blive en stor Risiko. Man vil
her særlig bemærke, at Finans-
departementet har fundet at
Staten ikke kan yde Garanti for
Halvdelen af Laanet endda dette
var tilraadet af Hovedstyret for
Vasdrags- og Elektricitetsverket.

Udvalget finder videre, at det
er usikkert om det søgte Laan
virkelig vil kunne hjælpe Kraft-
verket ud af de store Vanske-
ligheder hvori det nu er stillet.

Sagen har ogsaa været be-
handlet i Møde af Fylkets Elek-
tricitetskomite. Tre Medlemmer
af denne erklærede sig enig i
Fylkesudvalgets Flertals Udtal-
else. Et Medlem sluttet sig
principielt til Fylkesmandens
Forslag. Subsidiært foreslog han
at Fylket garanterer for et mindre
Beløb for at hindre at Kraft-
verket bliver solgt ved Trangs-
auktion.

For Nordhordlands kommu-
nale Kraftlag gjælder det et
Laan paa Kr. 150,000. Ogsaa for
dette har Fylkesudvalgets Flertal
givet en lignende Udtalelse som
foran nævnt.

Et af Elektricitetskomiteens
Medlemmer støtter Fylkesman-
dens Forslag medens to slutter
sig til Udvalgets Udtalelse. Det
fjerde Medlem erklærede ikke at
kunne tage endelig Standpunkt
da han ikke var tilstrækkelig inde
i Sagen.

Sagen er oversendt Fylkes-
thingets Budgetkomite til Af-
gjørelse af Indstilling.